

SCHVALM RÓZSA

Nyár volt

Nyár volt, júniusi nap tüze gyúlt az égen,
sziporkázó napsugarak, szikráztak a légben.
Visszatérő emlékek, forró nap hevében,
miként egy oktalan lepke, keringtek a fényben.

Bandukoltam csendesen, könyvvel a kezemben,
lapjai közt rejtőztek a múlt ködébe tünt évek.
Mélyről törő érzések kavargtak bennem
az úton sétálgatva, emlékeim közt lépve.

Egy árnyas fa tövében némán megpihentem,
könyvem' lapozgatgatva múltba révedt tekintetem.
Képzletben egy kicsit ismét gyermek lettem,
réten szaladgálva pipacsot s szarkalábat szedtem.

Múló idő síkján ma már jövőbe nézek,
mindaz, ami szép volt, rég volt, vissza sose térhet.
De szívből remélem, még hoz a jövő szépet,
felragyognak még egén az alkonyati fények.

Árvalányhaj a domboldalon

A kék égbolt keleti horizontján
Káprázatos fényárban fürdik a reggel.
Lankás domboldal sziklasivatagján
Árvalányhaj hullámzik lágyan, selymesen.

Szellő fésüli selymes szökeségét,
A domboldal csodálatos ékességét.
Kivirulva a májusi tavaszban,
Kopár vidéken, hol zöld fű is alig van.